Το άλογο του Θεού (C.V. Gheorghiu)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 3 Αυγούστου, 2007

Κάθε φορά που φαντάζομαι τον πατέρα μου, τον βλέπω με τον ζυγό γύρω από το λαιμό του, ζευγμένον με το επιτραχήλι. Τον βλέπω ζευγμένον, σαν ένα άλογο του Ιησού Χριστού. Ποδεμένον με τις πεταλωμένες μπότες του, να τρέχει από τη μια στην άλλη άκρη της ενορίας, τριάντα ορεινά χιλιόμετρα, που έπρεπε να διατρέξει δύο φορές τη μέρα μερικές φορές. Γι' αυτό ήταν πάντα αποκαμωμένος. Έτοιμος να σωριαστεί απ' την κούραση. Όπως κάθε ζευγμένο πλάσμα. Κι όμως δε σταματούσε ποτέ.

Ο πατέρας μου λοιπόν αναχωρούσε, χωρίς καμιά καθυστέρηση, μαζί με τον χριστιανό που ερχόταν να τον ζητήσει. Έβγαινε από το πρεσβυτέριο, πριν ακόμη ο άνθρωπος χτυπήσει την πόρτα. Διότι πάντα ήταν κάτι το επείγον: κάπου ένα ανθρώπινο πλάσμα περίμενε τον Θεό. Και ο πατέρας μου βιαζόταν. Ο πατέρας μου βάδιζε δίπλα στον άνθρωπο μέχρι την πόρτα. Βγαίνοντας απ' τον περίβολο, τον ιερό χώρο, ο άνθρωπος που είχε έλθει να ζητήσει τον πατέρα μου ανέβαινε στο άλογο. Και ο πατέρας μου βάδιζε πίσω απ' το άλογο.

Ένας ιερεύς ποτέ δεν ανεβαίνει στο άλογο. Αυτή είναι η παράδοση στα ορεινά μέρη μας. Ο πατέρας μου λοιπόν μεταφέροντας τον σάκο, μέσα στον οποίο βρίσκονταν το Σώμα και το Αίμα του Ιησού Χριστού, ο σταυρός και ο «ζυγός», οδοιπορούσε πίσω από τον άνθρωπο που πήγαινε καβάλα. Οδοιπορούσε ο φτωχός μου πατέρας, αν και ήταν τόσο εύθραυστος, τόσο αδύνατος, βάδιζε σαν ένα άλογο, πίσω από τον έφιππο άνθρωπο. Ακολουθώντας τις οπλές του αλόγου με τις πεταλωμένες μπότες του, χωρίς να μένει πίσω καθόλου.

Μερικές φορές, πολύ σπάνια, έλεγε σε μας τα παιδιά, χαμογελώντας:

- Είμαι το άλογο του Ιησού Χριστού. Ο Θεός καβαλικεύει πάνω μου, σαν σε άλογο...

Κι έλεγε την αλήθεια. Γιατί αυτό δεν ήταν ένα αστείο, όπως εμείς το παίρναμε, όταν ήμασταν μικροί. Ο πατέρας μου μετέφερε το Αίμα και το Σώμα του Θεού, όπως ένα άλογο μεταφέρει τον καβαλάρη του. Παντού. Μέρα και νύχτα. Ο Θεός καβαλίκευε

πάνω στους ώμους του πατέρα μου, κάθε στιγμή και πήγαινε μέχρι τα βάθη των σκοτεινών δασών με τα έλατα και μέχρι τη σιωπηλή καρδιά των άγριων βουνών.

- Δεν σ’ αγαπούν οι γυιοι και οι θυγατέρες σου εν Χριστώ, έλεγα στον πατέρα μου, βλέποντάς τον τσακισμένο απ’ την κούραση. Μόλις επέστρεψες στο πρεσβυτέριο κι ήλθαν ξανά να σε φωνάξουν. Μόλις ξάπλωσες και έφτασαν. Σε ξυπνούν. Σε αναγκάζουν να βγαίνεις έξω οποιαδήποτε στιγμή, με οποιονδήποτε καιρό και σε κάνουν να περπατάς ώρες και ώρες με τα πόδια πίσω τους, ενώ εκείνοι προχωρούν καβάλα. Σε σέρνουν έξω χωρίς σταματημό, μέσα στη νύχτα, μέσα στη βροχή, μέσα στη λάσπη και το χιόνι. Οι πιστοί σου σ’ αγαπούν λιγότερο απ’ τα ζώα τους. Διότι ποτέ δε ζητούν απ’ τα κτήνη τους αυτό που ζητούν απ’ τον πατέρα τους, τον ιερέα τους. Γιατί δε σε λυπήθηκαν ποτέ; Γιατί δε σε ευσπλαχνίσθηκαν ποτέ;

- Η ευσπλαχνία ταιριάζει συνήθως στους ανθρώπους, τα ζώα, τα πράγματα, μα όχι στον «ιερέα», απάντησε ο πατέρας μου. Θα ’ταν κουτό, παράλογο και ασεβές μαζί να τον λυπούνται οι άνθρωποι. Κάθε χριστιανός χτυπώντας την πόρτα του ιερέως, χτυπά στην πραγματικότητα, την πόρτα του Θεού. Διότι ο ιερεύς είναι «αφωμοιωμένος τω υιω του Θεού» (Εβρ. ζ΄ 3). Δεν μπορεί να έλθει στη σκέψη ενός χριστιανού αυτή η ασεβής ιδέα πως ο Θεός κουράστηκε, πως ο Θεός νυστάζει, πεινάει ή του πονούν τα πόδια. Απ’ τον Θεό μπορεί κανείς να ζητάει τα πάντα οποιαδήποτε ώρα και χωρίς να χτυπά την πόρτα.

- Όμως ο ιερεύς είναι κι αυτός άνθρωπος, είπα.

- Όχι, απάντησε ο πατέρας μου. **Ο ιερεύς δεν είναι άνθρωπος, αλλά η θυσία ενός ανθρώπου, που προστίθεται στη θυσία του Θεού. Κι αυτό είναι η ιερωσύνη.**

Η απάντηση ήταν ωραία. Έξοχη. Κοκκίνισα απ’ την ευχαρίστηση. Αλλά πρόσθεσα:

- Ωστόσο, πρέπει να ’χεις μερικές ώρες τουλάχιστον για ανάπαυση.

- Όχι, απάντησε ο πατέρας μου. Ο ιερεύς δεν είναι όπως είναι κανείς γεωργός, υπάλληλος ή τεχνίτης. Δε γίνεται κανείς ιερεύς για να έχει ώρες γραφείου με διαλείμματα και μέρες αδείας. Είναι κανείς ιερεύς μόνιμα. Χωρίς διακοπή. Χωρίς ρεπό. Χωρίς καμιά ανάπαυλα. Μέρα και νύχτα. Και όπως μπορεί κανείς να

απευθύνεται στον Θεό οποτεδήποτε, οποιαδήποτε ώρα της μέρας ή της νύχτας και για οποιοδήποτε αίτημα, χωρίς φόβο να τον ενοχλήσει, έτσι μπορεί να ’ρθει στο σπίτι του ιερέως οποτεδήποτε και για οποιοδήποτε λόγο. Βέβαια δεν φθάνομε στο σημείο να έχωμε ιερείς που να μην κοιμούνται, να μην τρώνε και να μην τους πονούν τα πόδια. Αλλά αυτό είναι μια ατέλεια που οφείλομε να τη δεχθούμε όπως είναι, διότι η λατρεία δεν είναι παρά μια εικόνα, μια σκιά των ουρανίων πραγματικοτήτων, όπως αποκαλύφθηκε και στον Μωυσή, όταν επρόκειτο να κατασκευάσει τη Σκηνή. Κοίταξε, του ελέχθηκε, θα φτιάξεις τα πάντα σύμφωνα με το υπόδειγμα που σου φανερώθηκε πάνω στο βουνό (Εβρ. η΄ 5).

Η ιερωσύνη, μίμηση της ιερωσύνης του Χριστού, αποκλείει τις διακοπές. Ισχύει μόνιμα και για την αιωνιότητα (Εβρ. στ΄ 7). Ούτε και ο φυσικός θάνατος του ιερέως δεν μπορεί να τη διακόψει. Και αφού η ιερωσύνη δεν μπορεί να διακοπεί με τον θάνατο, πώς θέλεις να τη διακόψει η πείνα, ο κόπος ή ο ύπνος;

- Είναι κανείς ιερεύς κι ύστερα απ’ τον θάνατο; ρώτησα την πρώτη φορά που το άκουσα αυτό.

- Είναι κανείς ιερεύς για την αιωνιότητα, Assimilatus filio dei, manet sacerdos in aeternum.-

Αφωμοιωμένος τω υιω του Θεού, μένει ιερεύς εις το διηνεκές. (Εβρ. ζ΄ 3)

Επειδή λοιπόν ο ιερεύς είναι αφωμοιωμένος με τον Θεό, δεν μπορεί να πεθάνει. Μένει ιερεύς και μέσα στο θάνατο και παρά τον θάνατο. Στην αιωνιότητα. Γι’ αυτό ακριβώς και ενταφιάζουν τον ιερέα ντυμένον με όλα τα ιερατικά του άμφια, που φορεί όταν τελεί την θεία Λειτουργία. Ο ιερεύς ενταφιάζεται με τον Σταυρό, με το Επιτραχήλι, το Φελόνι, το Στιχάρι, τα Επιμανίκια... Όλα και ολόκληρη τη στολή, όπως γίνεται για την πιο επίσημη ακολουθία. Διότι ο νεκρός ιερεύς θα πάει να λειτουργήσει στην αληθινή ουράνια Εκκλησία, με τον επίσκοπό του, τον Χριστό. Για κάθε ιερέα ο θάνατος είναι μια προαγωγή. Περνάει απ’ τη μικρή του επίγεια εκκλησία στον καθεδρικό ναό του ουρανού, για να τελεί την παγκόσμια λειτουργία γύρω απ’ τον Χριστό. Ποτέ λοιπόν δεν πρέπει να θρηνείται ο θάνατος ενός ιερέως. Διότι δεν πεθαίνει ποτέ. Ο θάνατος είναι ο προβιβασμός του.

Και επειδή ο ιερεύς μένει ιερεύς παρά τον φυσικό θάνατο, όταν τον βάζουν στον

τάφο, ντυμένον με τα άμφια που φοράει για την τέλεση της Λειτουργίας, καλύπτουν το πρόσωπό του με τα ιερά Καλύμματα ή τον Αέρα, το πανί εκείνο με το οποίο καλύπτουν κατά τη λειτουργία το Άγιο Ποτήριο, που περιέχει το Σώμα και το Αίμα του Θεού. Ο Αήρ συμβολίζει τον λίθο, που έκλεινε τον τάφο του Ιησού Χριστού. Η πέτρα αυτή που έκλεισε τον τάφο του Χριστού, σφραγίζει επίσης και τον τάφο κάθε ιερέως. Διότι κάθε ιερεύς είναι αφωμοιωμένος με τον Υιό του Θεού.

Ακούγοντάς τον, άφησα τα δάκρυα να κυλήσουν πάνω στο άγιο χέρι του πατέρα μου, που έσκυψα και το φίλησα ευλαβικά. Έτσι .λοιπόν κατάλαβα γιατί ο Φραγκίσκος της Ασσίζης διηγείται πως αν συναντούσε στο δρόμο έναν άγγελο ή έναν ιερέα, να βαδίζουν ο ένας πλάι στον άλλον, θα γονάτιζε πρώρα εμπρός στον ιερέα, φιλώντας του το χέρι και μόνον ύστερα θα γονάτιζε εμπρός στον άγγελο, για να τον χαιρετίσει. Διότι οι άγγελοι είναι κατώτεροι απ' τους ιερείς σε τούτο, στο ότι δεν μπορούν να μεταμορφώσουν το ψωμί και το κρασί σε σάρκα και αίμα του Θεού. Τα χέρια όμως του ιερέως το μπορούν…

Παρά την ασύγκριτη ευτυχία να είναι υπηρέτης στον ουρανό, ο πατέρας μου ζούσε την επίγεια ζωή του μέσα σε αφάνταστη σκληρότητα και οδύνη. Κάθε χρόνο ο πατέρας μου γινόταν πιο αδύνατος. Πιο άσαρκος. Πιο άυλος. Στα τριάντα του χρόνια τα μαλλιά του πατέρα μου είχαν ασπρίσει. Στα τριάντα χρόνια ο πατέρας μου είχε γεράσει. Τα δόντια του έπεφταν. Εξ αιτίας της αθλιότητας, εξ αιτίας του υποσιτισμού, εξ αιτίας του κόπου και του μόχθου.

Αντίθετα όμως το βλέμμα του γινόταν κάθε χρόνο πιο όμορφο, πιο φωτεινό, πιο ακτινοβόλο και τόσο έντονο ώστε το κεφάλι του έμοιαζε να φωτίζεται μ' ένα φωτοστέφανο. Παρακολουθούσα ένα ασυνήθιστο γεγονός: όταν ο πατέρας μου παρατηρούσε κάτι τι, το φώτιζε με το βλέμμα του, σαν με κάποιους μυστικούς προβολείς. Βλέποντας αυτό ένοιωσα για πρώτη φορά το γεγονός ότι οι άγιοι, παρατηρώντας τον κόσμο, τον φωτίζουν και τον αγιάζουν.

- Τι κοιτάζεις, ρώτησε ο πατέρας μου, βλέποντάς με βυθισμένον στις σκέψεις.

- Είσαι φωτεινός σαν μια εικόνα, του είπα, κοκκινίζοντας.

Ο πατέρας μου γέλασε. Δεν ήταν ούτε υπερήφανος ούτε ταπεινός. Για να 'σαι υπερήφανος ή ταπεινός πρέπει πρώτα να 'σαι ένα γήινο πλάσμα. Και εκείνος ήταν

όλο και λιγότερο γήινος. Γέλασε γιατί η φωνή μου έφθασε στα αυτιά του κι αυτό τον είχε ευχαριστήσει. Ο πατέρας μου σπάνια γελούσε. Όταν κανείς είναι κουρασμένος δεν μπορεί να γελάσει. Μα τώρα είχε χαμογελάσει. Κι' όταν ο πατέρας μου χαμογελούσε έβλεπε κανείς πως είχε χάσει σχεδόν όλα του τα δόντια. Η καρδιά μου σφιγγόταν. Λυπόμουνα τόσο πολύ για την αθλιότητά του που μόλις μπορούσα να κρατήσω τα δάκρυά μου. Και έλεγα πως αν ο Κύριος ημών Ιησούς Χριστός αποφάσιζε μια μέρα να προσφέρει στον ιερέα του, που ήταν και άλογό του μαζί, τον π. Κωνσταντίνο Gheorghiu, που υπέφερε σ' όλη του τη ζωή απ' την πείνα, την δυνατότητα να έχει ξαφνικά ψωμί πάνω στο τραπέζι του, ο προλετάριος πατέρας, ο σεβαστός μου πατέρας θα συνέχιζε - παρά το θαύμα- να πεινάει, όπως και στο παρελθόν. Διότι κι αν είχε κάτι δε θα μπορούσε να το φάει, γιατί δεν είχε πια δόντια… Και ούτε σκέψη πως θα μπορούσε να βάλει ξένα. Ήμαστε τόσο φτωχοί που ούτε στο όνειρό μας δεν θα τολμούσαμε να πάμε στον οδοντογιατρό.

(Πηγή: Ι.Μ. Γλυφάδας)